

Zjevovala se mu
ve snech, jeho by ale
nikdy nenapadlo, že je...

skutečná

Šárka Przewozná

skutečná

*Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Copyright © Šárka Przewozná, 2024
Cover © Adéla Korbelářová, 2024
© DOBROVSKÝ s.r.o., 2024

ISBN 978-80-277-5015-3 (pdf)

skutečná

ŠÁRKA PRZEWOSNÁ

VENDETA

OBSAH

1.	„Nejsem blázen!“	7
2.	Neklidný večer	35
3.	„Nic nedává smysl!“	49
4.	Únos	63
5.	„A ty jsi bezdomovec?“	89
6.	Tajný zdroj	99
7.	„Co když je jich víc?“	113
8.	Návrat	119
9.	Všechno tak, jak má být.....	135
10.	Skutečná	141
11.	„Kde začít?“	149
12.	Realita	157
13.	„My jsme tvá rodina“	165
14.	Dopis.....	177
15.	Deník.....	187
16.	„Kdo je Alice?“	195
17.	„Našla je“	203
18.	„Už tady není bezpečno“	221
19.	Výslech	231
20.	Úkryt	245
21.	Nečekané	261
22.	Prozatím	283
	Epilog	289

„Nemohl dýchat...

Byla to přesně ta chvíle, kdy věděl, že se nesmí nadechnout. Zároveň ale taky věděl, že bez vzduchu už moc dlouho nevydrží. Jakmile si to uvědomil, kyslík mu začal ubývat mnohem rychleji.“

KAPITOLA 1.

„Nejsem blázen!“

„To, co mi tady popisuješ, jsou stavy úzkosti. Netušil jsem, že máš ze svých snů takové pocity.“

Potemnělou místnost střídavě protínaly hlasy dvou mužů. Jeden z nich ležel kdesi v prostoru na pohovce a jeho hlas byl unavený a otrávený. Druhý seděl v křesle opodál a mluvil naopak velmi klidně a vyrovnaně.

„Tak takhle se teda cítíš? Nemůžeš v těch snech dýchat?“

„Ne!“ odpověděl znechuceně muž na pohovce. Vztekla si odfoukl a posadil se. „Takhle se cítím teď, v tomhle bytě. To tady se nedá dýchat!“

Místnost, ve které se nacházeli, působila spíš jako sklad než jako byt, ve kterém někdo žije. Vzduch v něm byl těžký, prosycený pachem starého, vlhkého papíru, a i když byl okolní prostor velký, působil velmi stísněným dojmem. Kam jen se v té tmě dalo dohlédnout, tam se kupily hromady knih a krabic s všemožnou veteší. Okupovaly veškerý nábytek a zabíraly skoro všechnen prostor na podlaze. K pohybu tak tvořily jen těžce průchodné uličky.

„Nebereš to vůbec vážně!“

„Ne, vážně, Patriku, jsem alergický na prach a tady ho jsou hotové nánosy. Nechápu, jak tady můžeš dýchat.“

Muž v křesle sáhl po spínači a místnost zalilo nažloutlé světlo staré stojací lampy. I když dělala, co mohla, ani ona nebyla schopna dohlédnout do všech koutů přeplněného pokoje. Osvítit Patrikovu tvář ale dokázala. Muž na pohovce okamžitě zalitoval, že nebyl schopen o svém nepohodlí pomlčet.

„Slíbil jsi mi, že to budeš brát vážně, Marku,“ procedil přes zaťaté zuby muž v křesle. V jeho pohledu bylo znát zklamání, ale i určitá zlost. A možná ještě něco... Co přesně to ale bylo, Marek v tu chvíli nebyl schopný rozpoznat. Možná za to mohla ta hromada knih na stole před ním. Neviděl to, ale šířilo se to místností tiše a jasně, jako oblak prachu, který se při každém Markově pohybu zvedl ze sedačky. Zřejmě to způsobovalo jeho špatné svědomí. Věděl, že je tahle chvíle pro Patrika z nějakého důvodu důležitá, stejně jako si byl jist, že ji právě neskutečným způsobem podělal.

„Já vím, já vím. Ale když jsi říkal, že si o tom promluvíme, myslel jsem, že tentokrát zajdeme třeba na pivo a pokecáme jako normální lidi. Tak jako jsme to dělávali dřív. Myslel jsem, že starého partáka vytáhnu někam ven. Ne že mě donutíš lehnout si sem jako nějakého blázna.“

Patrik se ve snaze vstát zapřel o opěradla starého křesla. V tu chvíli byl už Marek na nohou, aby mu pomohl, ale Patrik jeho pomoc odmítl.

„Ne, to zvládnou.“ S berlí v ruce se velmi obtížnou chůzí dobelhal až k těžkým, spíše koberec připomínajícím závěsům. Roztáhl je a vpustil do pokoje příjemné světlo. Tam venku bylo sluncem zalité sobotní dopoledne. Konečně si navzájem viděli do tváře. Muž u okna měl papírově bílou

pleť, byl vysoký a velmi hubený. Blond vlasy mu padaly až k neupravenému strništi na bradě, po kterém si neustále zamyšleně přejížděl dlouhými prsty. „Už je to lepší?“ ušklíbl se na svého přítele s potutelnou škodolibostí.

„Chtěl jsem na vzduch,“ odsekl Marek podrážděně. „Trocha slunce by ti mimochodem rozhodně neuškodila.“ Zahledl se na jeho sinalou tvář. Na rozdíl od něj působil Marek zdravějším dojmem. Jeho opálenou pleť sice taky pokrývalo husté strniště, na první pohled ale udržované. Tmavé vlasy, které měl od neustálého prohrabování rozházené do všech stran, také budily dojem ledabylé upravenosti. Při prvním pohledu na ty dva by člověk usoudil, že by si své role měli vyměnit. Avšak klidným a vyrovnaným dojmem z těch dvou v místnosti působil spíše muž u okna.

Ozvalo se nepříjemné skřípění kovu, doprovázené vrzáním zpuchřelého dřeva. Do pokoje se konečně dostal závan čerstvého letního vzduchu, společně s hlasy skupinky smějících se lidí, která postávala pod okny. Patrikův pronajatý byt nad knižním antikvariátem na náměstí byl zároveň i ordinací pro jeho znovuotevřenou praxi. Tak to tedy měl v plánu a tak to taky stálo na vývěsce u dveří v přízemí. Ovšem vzhledem k tomu, že celý prostor v něm zatím zoufale postrádal jakýkoliv řád, s otevřením ordinace pro veřejnost stále vyčkával.

Na začátek července bylo nezvykle nestálé počasí. Dnešní den byl jeden z těch lepších. Ty předchozí s sebou nepřinesly nic dobrého a podle předpovědi se na tom ani nadále nemělo nic měnit. Jen silné bouřky, vysoké srážky a nízké teploty.

„To by mohlo stačit,“ poznamenal Patrik a s vítězoslavným úsměvem na rtech, kterým dával Markovi jasně najevo, že i nadále zůstanou zavření v jeho bytě, odkulhal zpět do svého zaprášeného křesla.

„Nabídni si bonbón,“ pobídl ho pobaveně, ale Marek při pohledu na mísu plnou nezvyklých černých patvarů jen znechucením zkrivil obličej.

Být kapitánem místní policie neznamenal nic velkého. Ne v tak malém městě, jako bylo to jejich. Utopené uprostřed hlubokých lesů, desítky kilometrů vzdálené od nejbližší civilizace lákalo okolní krajinou turisty a v sezóně překypovalo životem. Mimo ni se z něj však stávalo jen poklidné místo, kde se téměř všichni alespoň od vidění navzájem znali. Turistická návštěvnost každoročně několikanásobně přesahovala počet trvale žijících obyvatel. Lidé kvůli malebnému okolí přijížděli a odjížděli, ale život ve městě dál běžel v zaběhlých kolejích. Být kapitánem tady znamenalo většinou jen nutnost řešit různé přestupky, jako drobné výtržnosti nebo rvačky. Místní omladina si naštěstí nikdy netroufla na nic velkého. Když už šlo do tuhého, tak se jednalo o rychlou jízdu nebo řízení v podnapilosti. Jako snad každé malé město, i tohle mělo své známé recidivisty. Vzhledem k tomu, že je ale na stanici už velmi dobře znali, dalo se skoro vždy vše vyřešit rozumnou domluvou. V opačném případě pak pár hodinami prospěšných prací. Ty většinou obnášely čištění odpadních stok, které se s přívaly deště ucpávaly čím dál častěji, a tak se jejich udržování stalo téměř denní rutinou.

Místní policejní sbor se skládal z pouhých šesti policistů a Marek si mezi nimi ve svých čtyřiceti letech vysloužil post kapitána. Nestalo se tak žádným hrdinským činem nebo vyřešením zapeklitého případu. Bylo to jen tím, že za stolem v kanceláři seděl nejdéle ze všech. Kdyby se Patrik před časem po té ošklivé nehodě nerozhodl od policie odejít, bylo by to místo jeho a Marek by byl raději, protože přesně tak to podle něj mělo být. Jenže nebylo v jeho silách změnit

minulost tak, aby naplňovala jeho představy o přítomnosti. Na tom, co se stalo, už nikdo nic nezmění.

To uvědomění bylo hořké, ostatně jako téměř každé jeho ráno v posledních několika dnech. Až doteď totiž jeho práce vždy znamenala zajetou rutinu. Dorazit na stanici, vypít tu odpornou černou tekutinu, kterou teď po ránu vařil jejich mladý nováček, sednout ke stolu ve své malé kanceláři a projít papíry všech těch strašlivých přestupků spáchaných v předchozím dni. Většinou tedy žádných. Ale ať už ta práce zněla sebenudněji, měl ji svým způsobem rád. Jeho vedení obvykle nevyžadovalo žádná závažná rozhodnutí, která by musel učinit on sám. Nic než posouzení pár stížností místních obyvatel. Nikdo od něj neočekával řešení žádných závažných problémů. Tedy až do minulého týdne.

To se totiž zrak všech obyvatel města začal k Markovi upírat s nadějí. S nadějí, že dokáže najít to ztracené dítě. Zodpovědnost se najednou stala balvanem, který bylo každým dnem těžší a těžší nést.

„Jak jste pokročili s případem?“

„Naprosto nijak.“ Markovi se zlomil hlas. „Je jí pět let, Patriku... jenom pět. Kde sakra může být? Žádné stopy, žádné zprávy, žádné požadavky, nic. Nic, čeho bychom se mohli chytit. V igelitovém pytli mi na stole leží její bota. Vše, co po ní na tom pískovišti zůstalo.“ Marek si křečovitě svíral vlasy v dlaních. Působilo mu to totiž fyzickou bolest, která alespoň na chvíli přehlušila tu psychickou. V obličeji se mu zračilo zoufalství. „Poprvé mám pocit, že jsem úplně bezmocný, a to je to nejhorší. Udrž rodičům jejich naději, když ty sám už ji pomalu ztrácíš. Proboha... Patriku, vždyť je stejně stará jako Ema a já nevím, co bych dělal, kdyby se...“ Poslední slova spolkl a položil se zpět

na koženou pohovku. Vzdal boj o zachování chladné hlavy. Došlo mu, že v tuhle chvíli opravdu potřebuje něčí pomoc. Jakoukoliv.

„A do toho ty sny?“

„Jo, a do toho ty sny.“ Další věc, se kterou si teď Marek nedokázal poradit, a přitom to bylo přece tak nepodstatné! Tak proč jen se od toho nebyl schopný oprostít? „Myslím, že začínám bláznit.“

„Nezačínáš bláznit,“ snažil se ho přítel uklidnit. „Zažíváš teď těžké období, je toho na tebe hodně, jsi jenom člověk. Všechno to, na co myslíš, to, co se kolem tebe děje, se ti promítá do podvědomí, a to se promítá ve tvých snech. Vyprávěj mi o tom posledním.“

Marek chápal, proč chce Patrik jeho sny stále dokola a dokola rozpitvávat, ale on už neměl chuť se v tom znovu šťourat. Odmítavě zakroutil hlavou.

„Už jsem ti o něm přece říkal do telefonu. Je to hloupost.“

„Ano, to jsi říkal, ale já chci, abys mi to vyprávěl znovu, a to tak, jako bys v tom snu právě byl. Tak jako ten předchozí sen, a ten předtím... a ten předtím.“

„Musí to být? Vždycky když to po mně chceš, připadám si u toho jako idiot! Jako v nějakém blbém filmu. A vůbec, jak mi to může pomoci vyřešit ten případ?“

„Neřekl jsem, že ti to pomůže vyřešit případ. Ale pomůže ti to vyčistit si hlavu a pak se soustředit jenom na něj.“

„Myslíš?“ Markovi to připadalo směšné, ale pravdou bylo, že by mu teď opravdu pomohlo, kdyby v hlavě neměl takový zmatek. Vždy když zasedl v práci ke stolu, nedokázal se na nic soustředit. Nedokázal myslet jen na jednu věc. Hlavou se mu jich honily stovky, včetně těch přihlouplých snů. Ty se mu vkradly na mysl pokaždé, když to nejmeně potřeboval.

„Kdo z nás je tu psycholog? A znovu opakuju – slíbil jsi, že to budeš brát vážně, takže...?“

„Tak jo, ať je po tvém. Mám už ale jen chvíli, musím pak zpátky do kanceláře... Musím ještě...“

„Já vím,“ přerušil ho Patrik soucitným tónem, který se Markovi ani trochu nezamlouval. „Takže, můžeme?“

Marek zavřel oči a přikývl.

„Teď chci, aby ses detailně rozpomenul na všechno, i na tu nejmenší podrobnost, a vyprávěl mi celý ten sen. Pěkně krůček po krůčku. Včetně pocitů, které jsi měl. Přesně tak jako minule. Hluboký nádech a pak výdech.“

Marek se zhluboka nadechl a vydechl přesně tak, jak to po něm Patrik chtěl. Ale ani nádech, ani výdech mu nepomohly cítit se uvolněněji. Pokusil se vzpomenout si na úplný začátek toho snu.

„Mám zavřené oči, ale vím, že svítí slunce. Asi cítím, jak hřeje. Cítím se... já nevím, asi...“

„Jak?“

„Šťastný...“ Znovu se v duchu pozastavil nad hloupostí momentální situace, ale aby Patrikovi udělal radost, pokračoval dál. „Otevřu oči a jsem na známém místě, na místě, kde se cítím...“

„Jak?“

„Dobře! ... A ještě jedno ‚jak‘ a končím s tím!“ Marek po Patrikovi stělil výhružným pohledem a ten omluvně zvedl ruce.

„Fajn... Prosím, pokračuj.“ Hluboký nádech, výdech a znovu zavřít oči, zopakoval si Marek v duchu Patrikovy obvyklé instrukce. Potom se pokusil navázat tam, kde skončil.

„Jsem na naší chatě v lese u jezera, ale nejsem tam sám. Jsem tam s přáteli. Grilujeme, myslím, že něco oslavujeme. Slyším hudbu a smích... dětský smích. Všechny děti si hrají na mole u vody. Volám na ně, ať si jdou hrát jinam, že je to nebezpečné. Poslechnou mě a odchází, ale pak si všimnu toho oblečení. Patří Emě... Leží tam na kraji mola. Její

modré šaty a boty, co si vzala na oslavu. Slavíme její páté narozeniny. Ale ona mezi dětmi není. Hledám ji všude okolo, ale ona nikde. Zničehonic se na hladině objeví zčeřená voda a... vtom si uvědomím, že vlastně neumí plavat!“

Delší tichá odmlka donutila Patrika k dalšímu pobídnutí.

„Běžím tam a křičím o pomoc, ale nikdo si mě nevšímá, jako by mě vůbec neslyšeli. Všichni se mezi sebou dál baví. Skáču do vody a hledám ji. Snažím se, ale nemůžu ji nikde najít. Pak se začnu dusit, nemůžu se nadechnout. Vyškrábu se na břeh, nemůžu dýchat... a pak... je najednou tam.“

„Je tam? Kde?“

„Kousek ode mě na kraji lesa, s Emou v náručí. Utěšuje ji. Jsou obě celé mokré... Musela ji vytáhnout z jezera. Musela ji zachránit.“

„Vidí tě?“

„Dívá se přímo na mě.“

„A jak vypadá?“

„Jako pokaždé. Rudé vlasy a zelené šaty. Jen je... mokrá.“

„Jdeš za ní?“

„To nejde.“

„Jak to, že to nejde?“

„Zmizela. Vždycky zmizí.“

„Hm...“ ozvalo se zklamaně z rohu místnosti.

„Jak ,hm‘?“ Marek se posadil a protřel si oči ve snaze zaostřit.

„Podle mě tady není co vysvětlovat. Je přirozené, že se ti zdají takové věci, s přihlédnutím k tomu, co se právě teď děje. Ten stres, pocit bezmoci... to se musí někde promítnout.“

„Aha, tak na takový výklad jsem potřeboval sezení u psychologa?“

„Ne, potřeboval jsi sezení u psychologa, protože je z tebe poslední dobou už od pohledu úplná troska, a proto tě sem

poslali. A taky proto, že tě sem jiným způsobem prostě nedostanu.“

„Já vím, promiň, nevím, kam teď dřív skočit. Důležité ale je, že do zprávy můžeš napsat, že jsem v naprostém pořádku, takže...?“

„To můžu, ale co ta žena?“

„Co je s ní?“

„No, je to trochu zvláštní, ne? To, že se objevuje v každém tvém snu.“

„Skoro v každém,“ opravil ho Marek ze strachu, že dal právě příteli záminku pro negativní zápis do policejního posudku, nebo hůř, pro další povinná sezení.

„Jak jsi sám říkal,“ pokračoval Patrik, „vždycky se objeví a vždycky zase zmizí.“

„Jo, to je pravda. Trvá to už týdny a nemůžu se toho zbavit.“

„No... tohle je vážné.“ Patrik si promnul ruce a pokrčil rameny. Marek znejistěl. Jak vážné by to mohlo být? Lidé přece neustále mívají divné sny, které se opakují. Jak vážné by mohlo být, že v tom svém vídá ženu, u které se nemůže rozpomenout, odkud ji zná nebo kde ji viděl?

„Potřebuješ ženskou,“ doplnil Patrik po chvíli.

„Ale nech toho!“ utrl se na něj Marek, když si uvědomil, že se namísto slíbené pomoci dočkal jen známého popichování.

„No, nevím, co ti na to mám říct. Ve snech vidíš pořád tu stejnou nádhernou ženskou, aniž bys ji znal, takže...?“

„To je hloupost.“

„Není to hloupost. Jsi od rána do večera v práci. O tvou neteř se stará sousedka. Říkám sousedka, ale ona to žádná sousedka není. Ty totiž žádné sousedy nemáš, protože ses rozhodl přestěhovat doprostřed lesa. Do domu po své sestře... do domu uprostřed ničeho.“

Dobře, to byla pravda. Ale byla to pravda, na které Marek neviděl vůbec nic špatného. Ano, žil v domě uprostřed lesa. Ano, neměl žádné sousedy a kolem domu se mu nepotulovali žádní nadšení turisté... V čem to ale bylo horší než se zabarikádovat v tomhle bytě? Zatraceně, nepřestěhoval se přece na druhou stranu světa. Bylo to jen pár kilometrů západně od města. A bylo to... bylo to nevyhnutelné...

„V tom domě jsem vyrostl.“

„Jo... a měl jsi tam neskutečně šťastné dětství... no a? Proboha, Marku, vždyť ty si na sebe tu tíhu nabaluješ dobrovolně. Není divu, že na tom jsi, tak jak jsi.“

„Ale Ema je tam zvyklá. Je tam doma,“ odsekl Marek, kterému odsuzování jeho současného života přišlo nespravedlivé.

„Ne, vážně, Marku. Kdy naposled ses šel někam opravdu pobavit? Jsou to už dva roky. Měl bys začít zase alespoň malinko myslet na sebe. Ano, já to chápu. Staráš se o Emu a je to závazek. Ale slibem postarat se o Emu ses přece nezavázal k tomu, že úplně přestaneš žít!“

Marek věděl, že to Patrik nemyslí zle, ale jeho slova vnímal jako bodnutí do zad... A bodnutí od přítele je horší než od kohokoliv jiného. Kdo si vlastně myslí, že je, když mu káže, jak správně žít? Jak a kde má Emu vychovávat? Opravdu, zrovna on mu bude radit? On, který se v tomhle bytě před rokem nadobro uzavřel před světem? Pokaždé to skončí stejně. Výkladem toho, jak špatně si Marek vede. Co všechno by měl dělat jinak. Jeho rady by potřeboval v práci! Potřeboval by je jako rady od parťáka v řešení případu, se kterým neví, jak dál. Ale to ne. To on odmítá. To on se před ním uzavírá, to on mu neustále zavírá dveře před nosem. Tak ať mu tady teď nekáže, jak má nakládat se svým životem!

Nechtěl v té místnosti strávit už ani minutu. Nechtěl, aby nedejbože řekl něco, čeho by pak mohl litovat. Během

chvilky posbíral všechny své věci a už byl na odchodu, když tu ho Patrik na cestě ke dveřím ještě zastavil.

„Myslím to vážně. Měl bys začít myslet víc na sebe. Měl by ses oprostít od problémů druhých. Měl bys začít žít.“ Patrikův hlas zněl stále klidně, a to Marka vytáčelo ještě víc.

„A to mi říká někdo, kdo je už celé měsíce zavřený tady?“ utrhł se na něj. Ve stejnou chvíli, kdy tu větu vyslovil, toho ale okamžitě litoval. Moc dobře totiž věděl, že to on je skutečným důvodem, proč je na tom Patrik tak, jak je. Že to on může za to, co se Patrikovi před rokem stalo. Neměl už ale sílu ani chuť něco dál řešit. Jeho myšlenky na něj v tu chvíli křičely tak hlasitě, že odtamtud musel okamžitě pryč. Bez ohledu na to, jestli právě svého přítele nějakým způsobem ranil, za sebou ve vzteku zabouchł dveře.

Byla chyba zaobírat se takovou hloupostí, jakou byly jeho pomatené sny. Zvlášť v tuhle chvíli, kdy na to absolutně nebył čas. Co si sakra mysleł, že od Patrika uslyší? Všechno má reálné vysvětlení. Měl pravdu. Ty hloupé sny jsou ovlivněné tím, co se teď kolem něj děje. Je to normální, tak přece nemá důvod vyšilovat, nebo snad ano? Nemuset absolvovat povinné psychologické testy, vůbec by se nad tím nepozastavil. Tak jako tak, na to křeslo musel, aby ti nahoře dostali do ruky papír, který jim potvrdí, že je pro tuhle práci způsobilý. Beztak to ani nečtou. Kdyby ano, nejspíš by se náramně pobavili.

„Potřebuješ ženskou. Měl bys začít zase žít... bla bla bla!“ brblal si Marek cestou vztekłe pod nosem. Cokoliv, co narušovalo jeho soukromí, považoval za striktně nežádoucí. Ovšem i když jejich dnešní sezení nedopadlo tak úplně podle jeho představ, byl si jistý, že nic z toho, co si dnes řekli, se

na jeho posudku neodrazí. Pro oba to teď byly těžké časy, ale pořád byli přátelé.

Měl na sebe zlost, že se zaobírá malichernostmi, a nadával si za to celou cestu až na stanici. Teď přece musí řešit mnohem závažnější věc. Byl tady ten případ! Přemýšlel, co ještě by mohl udělat, co ještě by mohl zkusit. Jakmile však dorazil do své kanceláře, znovu na něj padla ta obrovská tíha bezmoci. Stejná, jakou pocítil pokaždé, když se ho někdo zeptal, jak v případě pokročili. Protože i když nad ním poslední týden trávil celé dny i noci, nedokázal se hnout z místa.

Stěnu jeho kanceláře pokrývaly mapy města a přilehlého okolí. Na každé z nich bylo barevně označeno místo, na kterém byla malá Sára viděna naposledy. Bylo jím nedávno zrekonstruované dětské hřiště za zástavbou nových domů v jižní části. Pravidelně se tam scházeli rodiče s dětmi z celého města a díky posezení s občerstvením se tam shlukovali i turisté, kteří tudy po stezce mířili ke starému zatopenému lomu. Až do minulého týdne bylo tím nejrušnějším místem v okolí. Teď ale zelo prázdnotou, kterou vyplňoval jen strach a nejistota.

Další zakroužkovaná místa byla ta, kde si rodiče mysleli, že by malá Sára mohla být. Místa, která znala, jako školka, park, dům jejích prarodičů. Ta stejná místa byla následně přeškrtnuta jako označení neúspěšného hledání.

Navazovala mapa s vyobrazením hranic nejbližších sousedních měst. Byly do ní vepsány poznámky označující četnost a pravidelnost namátkových kontrol, které musely počítat i s možným únosem dítěte. Představa, že tu malou dívku někdo unesl, byla děsivá stejně jako body a poznámky na poslední z map.

Tu Marek považoval za nejhorší. Označovala totiž místa, kde dívku hledali s předpokladem, že by už nemusela

být naživu. Byly na ní vyznačeny rybníky na severu a řeka, která obtékala město přilehlými lesy na východní straně. Marek v ní vlastnoručně zaznačil všechny studny v sousedství a starou, nefunkční podzemní čističku odpadních vod, jejíž vchod byl zapečetěný, ale sem tam se našel nějaký chytřák, který řetězy na dveřích rozštípl s úmyslem uspořádat nepovolený večírek. Tohle odlehlé místo mělo pro mladé zřejmě víc než jen dobrodružný nádech. Marek sám už od tamtud pár takových sešlostí vyváděl. V neposlední řadě byl na mapě vyznačen i starý zatopený lom, který byl od dětského hřiště sotva patnáct minut svižné chůze. Všechna tahle místa předpokládající ten nejhorší možný scénář byla zatím naštěstí taky označena jako bezvýsledné pátrání. Marek se denně děsil toho, že by tomu tak jednou nemuselo být...

Hned vedle map visela fotka oné dívky. Její tvář se na Marka dívala pokaždé, když usedl za svůj psací stůl. Stejná fotografie spolu s prosbou o pomoc a telefonním číslem na rodiče visela i na nejrůznějších místech ve městě. Ti nedokázali jen tak sedět a čekat, až jim někdo od policie zavolá. Potřebovali mít pocit, že pro svou dceru dělají všechno, co mohou, a tak kromě plánovaného policejního pátrání organizovali i pátrání na vlastní pěst. Jedno probíhalo právě v tuhle chvíli a odpoledne byla naplánovaná druhá vlna v jihozápadní části lesa, které se chtěl účastnit i Marek. Měl pocit, že zapojit se jen jako policista nestačí... a to slovo „jen“ na něj křičelo čím dál tím hlasitěji. Cítil, že se musí zapojit i jako člověk, soused, rodič... Udělat prostě víc!

Marek se div nevyvrátil ze židle, když se nečekaně rozletěly dveře jeho kanceláře a v nich se objevil vyhublý mladík s černými rozčepýřenými vlasy a velmi nervózním pohledem. Oblečený v policejní uniformě do terénu a vysokých holínkách chvíli jen tak nejistě přešlapoval na prahu, jako by snad přemýšlel, jestli má vůbec povolení promluvit.

„Já... omlouvám se, měl jsem nejdřív zaklepat.“ Roztržitě si svůj úsudek sám pro sebe odkýval, zavřel za sebou dveře, zaklepal a vstoupil znovu.

„Co ty tady děláš?“ upřel Marek trochu otráveně pohled k mladíkovi, kterého byl teď v práci zvyklý vídat denně a je-muž se, když to bylo možné, pokoušel co možná nejvíc vyhýbat.

„Adam, pane. Adam Lébr,“ odpověděl mladík nadšeně, jako by měl radost, že si ho Marek konečně všiml.

„Já přece vím, jak se jmenuješ. Ptal jsem se, co tady děláš... je sobota. Nemáš službu.“

„Jistě, pane, já, no... já to vím. Ale vy ji taky nemáte a jste tady. Chci jen pomoci.“

Adam byl nováček. Už od mala, což podle Marka bylo teprve včera, si přál být policistou. Byl snaživý, to ano, ale jeho roztěkanost a nervozita, nejistota a zakřiknutost jen způsobovaly, že Marka vždy nepříjemně vyvedl z míry, a tak se mu raději vyhýbal. Cítil se v jeho přítomnosti nesvůj. Adam byl u policie teprve měsíc. Zacvičoval se v průběhu studia a bylo to teprve týden zpátky, co přišel příkaz seshora, kterým byl přidělen přímo k němu. Měl obsadit místo jeho bývalého parťáka, Patrikovo místo.

Od té události uplynul téměř rok. Marek tušil, že časem bude potřeba ho někým nahradit. Bylo to asi logické. Ale i když věděl, že by to tak cítit neměl, žádného nového parťáka nechtěl. A už vůbec ne žádného mladého, nejistého snaživku. Zvykl si pracovat sám a vyhovovalo mu to tak.

„Ty ses dnes neúčastnil té první vlny hledání?“

„Ale ano, pane, účastnil. Už to skončilo. Za hodinu je sraz a vyrážíme znova. Jdete taky?“

„Ano.“ V tom strohém ano se skrýval Markův potlačovaný vztek. Vztek z toho, že i ten mladý cucák dělá pro nalezení toho dítěte víc než on. A k tomu hromada studu za to,

že nebyl už u ranního pátrání, a taky za to, že ho nenapadá nic dalšího, co by pro nalezení té dívky mohl ještě udělat. Nejhorší ale asi bylo to zklamání, protože v očích tohohle nováčka viděl naději, kterou on už pomalu ztrácel.

„Já, víte... dovolil jsem si udělat ještě jednu mapu. I když jsou to místa, která jsme už propátrali, vyznačil jsem zde všechna ta, kde uskutečnila pátrání rodina. Říkal jsem si, že by bylo dobré mít to všechno zaznačeno v jednom.“ Mladík, který stále ještě stál na prahu, přelétl očima všechny Markovy mapy, ale neodvažoval se bez svolení vstoupit do místnosti. Jen před sebou neustále mával tím pestrobarevným kusem papíru. „Mohlo by se to hodit... třeba,“ pokusil se ho svým nápadem znovu zaujmout, ale i když Marek věděl, že se jeho chování nijak neslučuje se slušností ani s kolektivním duchem tohoto oddělení, neměl absolutně žádnou chuť na jeho připomínky reagovat. Nepřinutil se k jedinému slovu. Netušil, jak to ten kluk dělá, ale každou svou snahu se Markovi zavděčit se mu jen víc a víc protivil. „Nechám si to teda zatím u sebe,“ vzdal po chvíli Adam svou snahu, a když viděl, že ani tentokrát se mu nedostane žádné odpovědi, opět si sám odkýval své rozhodnutí a vycouval ven z místnosti.

Marek seděl ve své kanceláři a už nějakou chvíli byl plně ponořen do myšlenek týkajících se předmětu v igelitovém pytli, který ležel na jeho stole. Sáhl po něm a vytáhl z něj malou dětskou botu. Znovu, tak jako předtím už asi stokrát, ji obracel v rukou a hledal něco, co mu uniklo. Muselo mu něco uniknout! Byl si čím dál jistější tím, že se to dítě neztratilo, ale potřeboval najít důkaz. Něco, co by mu jeho hroznou obavu potvrdilo. Kdyby se jednalo o opravdu malé dítě, pak ano, dokázal by si představit, že se samo vydalo z pískoviště pryč bez boty, ale dítě v pěti letech? Navíc jak

by malá Sára dokázala zmizet tak rychle? Matka ji údajně pustila z očí jen na malou chvíli. Byla zvyklá si tam hrávat a ještě nikdy předtím odtamtud sama neodešla. Ne, podle Marka vše ukazovalo na to, že dítě z hřiště neodešlo samo.

Tak proč se nikdo neozývá? Proč nikdo nepožaduje výkupné, proč nikdo nekontaktuje je nebo přímo rodinu? S těmihle případy Marek zatím žádnou zkušenost neměl, všechno to byla pouhá teorie. Teorie, se kterou nedokázal pracovat. Potřeboval důkazy! Jenže všechny důkazy, které zatím měl, se smrskly na obsah jednoho igelitového sáčku. Nebyl schopný se vymanit z toho bludného kruhu nezodpovězených otázek.

• • •

Jako by se i počasí rozhodlo přidat k ponuré atmosféře, která se nad městem vznášela. Odpoledne se nebe zataáhlo a spustil se silný proud deště. I tak se ale dobrovolníci sjížděli k lesu ze všech stran, včetně lidí ze vzdálených měst. Marek dorazil na místo srazu mezi posledními.

Pan a paní Langovi stáli u pěšiny vedoucí do lesa a postupně děkovali všem nově příchozím. Když uviděli Marka, jak se blíží ke skupině, začali jmenovitě děkovat i jemu. Zdůraznili, jak si váží pomoci policie i v jejich osobním čase. Ta pozornost Markovi nebyla příjemná. Doufal, že se bude moct zapojit bez toho, aby u toho byla zmiňována aktivita policie, která v jeho očích v tuhle chvíli, kdy viděl tu spoustu odhodlaných dobrovolníků, naprosto propadala. Nicméně jeho pozornost byla po chvíli upoutána jiným směrem.

Zaskočilo ho, jak byli rodiče malé Sáry neskutečně odhodlaní a silní. Přestože je vnitřně musel spalovat strašlivý strach, nedali to na sobě vůbec znát. Právě naopak. Každému, komu pevně stiskli ruku jako poděkování za jeho účast,

každému z nich dali znát pocit, že právě on je ten nepostradatelný člen skupiny, která jejich dceru najde. I on na chvíli pocítil tu naději, která mu v posledních dnech tolik scházela. Něco takového chtělo obrovskou sílu.

V tento den měl Marek v úmyslu vrátit rodičům Sářinu botu, která se našla na místě, kde svou dceru viděli naposledy. Naprosto se to vymykalo všem striktně nastaveným postupům, nicméně jemu to přišlo správné. Z takového důkazního materiálu už stejně nic víc zjistit nedokážou. Tak proč ho dál zadržovat? Když ale viděl jejich odhodlání a naději, rozhodl se to ještě o nějakou chvíli odložit. Ať tyhle rodiče pohánělo cokoliv, nechtěl být tím, kdo by mohl tohle všechno v jediné chvíli zlomit.

Zastrčil tedy botu zpátky do kapsy a zařadil se do rojnice, která se postupně vytvářela podél lesa. Podíval se směrem doleva, kde se les postupně svažoval, a zahlédl Adama, jak si zase sám pro sebe pokyvuje hlavou. Netušil, jestli si přikyvuje na myšlenku, která i jemu právě proletěla hlavou, ale atmosféra byla tak silná, že se šířila do stran jako tlaková vlna při výbuchu. Jednotlivec po jednotlivci, všichni odhodlaně přešlapovali na místě. Jen vyrazit.

„My to zvládneme, najdeme ji.“ Ta slova mu vyšla z úst nečekaně, téměř sama od sebe. Otočil se přitom k paní Langové, která si teď přímo vedle něj zavazovala botu. Postavila se a se vši vděčností a nadějí, co se jí zrcadlily v očích, na jeho slova s úsměvem přikývla. Protože to bylo to, co teď všichni potřebovali. To bylo to, co všechny hnalo vpřed... naděje! A když tady teď všichni stáli vedle sebe, odhodlaní tu malou najít, nabilo ho to přesně tím, co potřeboval i on. Vlilo mu to novou krev do žil. Byl odhodlanější než kdykoliv předtím.

„Najdeme ji...“ zopakoval s jistotou v hlase a společně s rojnicí vykročil vpřed.

Okolní lesy byly v některých částech hluboké a zrádné. Byly tam úseky, na něž si obyvatelé města dávali pozor kvůli hlubokým proláklinám ve skalách. Byla to přesně ta místa, ze kterých by se malé dítě nedokázalo dostat ven. Husté koruny stromů ubíraly na světle i za slunečného dne, natož za dne, jako byl tento. Půda pod nohama už byla promáčená a skalnaté výběžky kluzké. Při stoupání do kopce dával takový terén zabrat i dospělému člověku, natož dítěti. Jen tma, chlad a hučící ticho... Markovi nikdy předtím nedošlo, jak hrůzu nahánějící tyhle lesy vlastně můžou být.

Celé odpoledne tu oblast pročesávali kousek po kousku. Po celou tu dobu nepřetržitě pršelo, ale nikdo to nevzdal. Představa, že tam ta malá někde je, byla až příliš děsivá na to, aby pátrání přerušil nějaký déšť. Když už se ale po několika hodinách začalo smrákat, musel Marek rodiče nakonec požádat, aby pátrání ukončili.

„Rozumím, budeme pokračovat zase hned ráno,“ odpověděla matka dívky navenek smířeně, i když jí to uvnitř muselo rvát duši. Lidé postupně odjížděli směrem k městu. Marek nasedl do svého auta, z kapsy vytáhl dětskou tenisiku a malou chvíli ji jen tak obracel v ruce. Sbíral odvahu. Střídavě sledoval botu a rodiče dívky, kteří do svého vozu nastoupili až jako poslední. Až potom, co znovu všem zúčastněným poděkovali za jejich pomoc. Naději teď znovu vystřídalo zoufalství.

Markovi bylo jasné, že ať v tom lese jejich neskutečné odhodlání drželo cokoliv, teď se to zlomilo. Obraz ženy, která se právě zhroutila manželovi v náručí, byl i přes neustávající déšť nepřehlédnutelný. Znovu zahnal tu hloupou myšlenku, že by jim snad teď měl předat botu jejich dcery. Ani v tuhle chvíli to rozhodně nebylo vhodné. Marka napadlo, jestli vůbec takový vhodný okamžik existuje, protože v situaci,

v níž se tihle lidé nacházeli, bylo obdivuhodné, že vůbec přežívají. Cokoliv, co by jejich odhodlání mohlo nalomit, nebylo v souladu se soucitem ani obdivem, který jim teď bylo potřeba projevovat.

Marek položil sáček s důkazním materiálem na sedadlo spolujezdce, nastartoval, a tak jako před chvílí ostatní, i on se rozjel směrem k městu.

Neustále hustě pršelo. Stěrače téměř nestíhaly, přesto ale Marek z auta zahlédl na autobusové zastávce něčí postavu. Byl to Adam. Stál tam a promoklý na kost se snažil zakrýt si hlavu batohem. Ten na tom ale nebyl o nic lépe než on. Marek na malou chvíli pocítil touhu přišlápnout plyn a projet kolem, jako by si ničeho nevšiml, jeho svědomí ale odvedlo své, protože noha namísto plynu sešlápla brzdou. Ať mu ten kluk lezl na nervy sebevíc, nechat ho tady v tom dešti by byla svinárna.

Ach jo... už zase na něho působil jako štěně, které potřebuje zachránit. Marek zastavil u krajnice a otevřel dveře, ale nic se nedělo. Adam se na něho sice podíval, ale neudělal směrem k autu ani krok. Dál tam v té průtrži stál, evidentně odhodlán uhnat si zápal plic.

Marka jeho odměřenost zaskočila. Kam se poděla jeho věčně dobrá nálada? Jeho nadšený úsměv, kdykoliv mohl Marka alespoň pozdravit, nebo nadšení z toho, že si ho třeba jen všiml? Bylo zřejmé, že dnešní výsledek pátrání sebral vítr z plachet i jemu.

„Nastup si.“

„T-to je d-d-dobrá, p-počkám na autobus.“ Přes drkotající zuby bylo Adamovi jen stěží rozumět. Jeho odmítnutí bylo snad ještě více zarážející než jeho pohled před malou chvílí.

„Nastup si, hned!“ přidal Marek na důraznosti v hlase, když viděl nesmyslnost jeho vzdoru.

„Tak jo.“

Adam naskočil do auta, zabouchl za sebou dveře, ale všemožným způsobem se snažil vyhnout Markovu tázavému pohledu. S tím klukem rozhodně něco nebylo v pořádku, anebo mu do auta právě nastoupil někdo úplně jiný.

„Ujel ti?“

„Jo...“

„Tak proč jsi...?“ Pro Marka byl v tuhle chvíli Adamův vzdor ještě nepochopitelnější. Ujel mu autobus, a on by byl raději na tom dešti čekal další hodinu, než aby k němu nasedl do auta? Když nad tím teď tak přemýšlel, vzpomněl si, že na sebe několikrát narazili i v lese během pátrání, ale Adam o něj kupodivu nezavadil ani pohledem. Tam mu to hned nedošlo, ale teď...

„Hele, už tak mě máte za hlupáka, takže jsem... takže jsem prostě nechtěl...“ Tuhle stránku Adama viděl Marek poprvé. Bylo na něm znát, že má zlost, i když se ji v sobě snažil dusit. To, co řekl, Marka naprosto vyvedlo z míry. Ten odstup... Bylo to poprvé, kdy ho neviděl zářit optimismem a dobrou náladou. Jindy z něj nadšení doslova tryskalo. Teď si jen přitiskl svůj promočený batoh k hrudi a skrz sklo hleděl na rozmazaný obraz krajiny. Pocit, který tím v Markovi vyvolal, mu nebyl ani trochu příjemný. Co to mělo znamenat? Opravdu v něm právě zapracovalo jeho svědomí?

„Nemyslím si, že jsi... no, hlupák. Jasný?“ Bylo možné, že v něm Markova odměřenost vyvolávala takový dojem? To nechtěl, nikdy to neměl v úmyslu. Chtěl jen, aby si každý hleděli svého. To bylo vše.

„Jasný...“ odkýval Adam jeho slova s pohledem stále upřeným někam do dálky. Jeho tón ale nenaznačoval, že by některému z Markových slov skutečně věřil.

„Hodím tě domů.“ Marek se rozhodl v rozhovoru dál nepokračovat. Chtěl se jen co nejrychleji zbavit té dusné

atmosféry, která v autě právě panovala. Sotva to ale vyslovil, uvědomil si, že neví, kde Adam vlastně bydlí. „Mohl bys...?“

„Jasně, jedte ke kostelu a já vás pak navedu.“

Sotva vyjeli, Adam se začal všemožně ošívát. Každé jeho poposednutí začalo Markovi po pár minutách hrát na nervy, ale v rámci nápravy toho, co způsobil, dělal, že si toho nevšímá. Až po chvíli pochopil, co se děje. Adam si zpoza zad vytáhl dětskou botu v igelitovém sáčku, kterou omylem přisedl.

„To je ta...?“

„Jo,“ odvětil Marek stroze. V Adamovi se už zase začínalo probouzet jeho typické nadšení. On se totiž doposud k tomuhle případu ještě tak blízko nedostal. Pohled na dívčinu botu v jeho rukou Markovi nějakým způsobem vadil a Adamovi to zřejmě neušlo. Přesto se ale Marek přinutil dělat jako že nic... Usoudil, že se nejspíš nic nestane, když mu dovolí nahlédnout o něco hlouběji.

„Chtěl jsem jim ji dneska vrátit, ale nakonec mi to nepřišlo... jako ta správná chvíle.“

Adam si opět sám pro sebe lehkým pokýváním hlavy odsouhlasil správnost Markova rozhodnutí.

„A mohl bych?“ zeptal se.

V Markovi se to pralo. Na jednu stranu nechtěl, aby na tu botu kdokoliv sahal, na stranu druhou mu ale asi dlužil trochu víc vstřícnosti.

„Můžeš, jen...“

„Opatrně, já vím.“

Adam vytáhl malou růžovou botu ze sáčku a protáčet ji v rukou stejným způsobem jako už předtím tolikrát Marek. Jako by to u něj snad viděl a chtěl si to taky vyzkoušet.

„Je to hrozný... myslím to, co se stalo.“

„To je,“ přitakal Marek. „Nejhorší na tom ale je, že ani nedokážeme přijít na to, co se vlastně stalo!“ Dát až tolik

Adamovi do případu nahlédnout Marek nechtěl. Ani mu tak okatě naznačit, že je s jeho řešením v koncích, ale emoce si nějakým způsobem našly cestu ven samy. Kupodivu to na Adama zapůsobilo jinak, než Marek očekával. Jeho zvýšený hlas a neplánované přiznání, že neví jak dál, v autě citelně uvolnilo atmosféru.

„Víte, co je ale zvláštní?“ rozhodl se Adam Marka zřejmě trochu rozptýlit. „Že i z tak obyčejné věci, jako je dětská bota, dokážete vyčíst kousek malého příběhu.“ Nebyl hloupý, musel vědět, že je Marek s řešením tohoto případu ve slepé uličce. Byl to nejspíš jeho pokus o malé odlehčení situace, a tak se Marek rozhodl spolupracovat. Už jen proto, aby si u něj alespoň trochu napravit reputaci.

„Jak to myslíš?“

„Třeba tady,“ ukázal Adam na její vázání. „Dělali jí dvojité uzly. Asi si ráda rozvazovala boty nebo kvůli tkaničkám často padala. Kdoví.“ Byla to nejspíš úplná kravina, ale fungovalo to. Adam si právě získal Markovu plnou pozornost.

„Dělali jí co?“

Adam botu odložil na palubní desku a sáhl do svého batohu, odkud po chvíli vyndal své dvě naprosto promočené tenisky. „Podívejte, zájček oběhne strom a skočí do nory... Takhle váže tkaničky většina lidí, ale pro děti je to ta těžší varianta. Takže je tady varianta dvě, a to je tahle... Uděláte dvě zaječí ouška, která propletete a utáhnete... a je to.“ Ukázal teď Markovi obě své promočené tenisky najednou. „Podívejte. Oba uzly zatím vypadají stejně, i když jsou vázané jiným způsobem. Ale...“ vzal jednu z bot a zatáhl za tkaničku, „... vidíte? Obyčejné vázání je k ničemu. Ale teď?“ Vzal druhou botu a udělal na ní ještě jeden uzel, pak znovu zatáhl za tkaničku, ale nic se nestalo, uzel se nerozvázal. „Dvojitý uzel,“ pokrčil rameny a vložil dětskou botu zpátky